

Tao Lin

Escriptor

Encara que només té 30 anys, Tao Lin ja ha publicat set llibres. Icona dels 'hipsters' nord-americans i de les generacions que donen tanta importància a la vida 'online' com a l'offline', acaba de publicar la novel·la 'Taipéi' (Alpha Decay)

FRANCESC MELCION

“No vull donar una visió moralista de res”

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

Tao Lin es va donar a conèixer amb una novel·la de títol trampós, *Richard Yates* (2011), protagonitzada per dos personatges encara més capciosos: els va batejar amb els noms de Haley Joel Osment –el nen d'*El sisè sentit*– i Dakota Fanning –protagonista de *Crepuscle*–, tot i que les seves vides no eren ni remotament vibrants i la major part de l'acció estava vehiculada a través de xats de Gmail. Tres anys després, Lin publica *Taipéi*. Narrada en una tercera persona asèptica i introspectiva, explica uns anys de la vida del Paul, un jove escriptor d'origen taiwanès que surt de festa, queda amb amics, va al cinema i pren dosis constants de tota classe de drogues –legals i il·legals– sense que mai es deixi de sentir sol.

Ha canviat gaire, la teva rutina a l'hora d'escriure, entre el teu primer llibre de contes, *Bed*, i *Taipéi*? No ho crec. Quan tinc la meitat de la

feina feta, començo a treballar-hi tot el dia. M'imprimeixo el text i vaig editant-lo a mesura que continuo escrivint. De nit hi penso obsessivament.

¿Com creus que afecta el resultat, aquesta manera de treballar?

Fa que el llibre contingui un món versemblant en ell mateix. Aquesta és una de les meves intencions: crear un món autònom. Treballar-hi a fons em permet detectar les repeticions i les estructures recurrents. Em costa molt donar per bo el resultat. Quan ho deixo estar és perquè considero que he fet tot el que he pogut.

Des del 2006 fins al 2010, vas publicar un llibre per any. Després de *Richard Yates* n'han passat tres.

He dedicat un any i mig a aquesta última novel·la. No sé quantes hores representa... Potser els últims sis mesos van ser els més intensos.

“QUAN RELLEGEIXO 'TAIPÉI', EL PERSONATGE PRINCIPAL M'EMPIPA GAIREBÉ TOTA L'ESTONA: NO M'AGRADA”

Has dit que després de *Taipéi* potser no escriuràs cap altra novel·la llarga.

Tinc la intenció d'escriure novel·les més curtes. O una de molt llarga.

Com vas començar a treballar en *Taipéi*? ¿Va ser a partir del personatge principal, l'escriptor Paul?

No. M'és impossible recordar la idea inicial dels meus llibres. Només treballo cronològicament quan començo el primer esborrany. Passo el 95% del temps editant el que he anat escrivint, i avanço molt lentament. Treballo els llibres com si pintés quadres.

Igual que tu, el Paul ha crescut a Florida però viu a Brooklyn, ha estudiat a la New York University, és escriptor i viatja a Taipei una vegada a l'any, per veure els pares. Aquests paral·lelismes, ¿com poden influir en la lectura que es fa de la novel·la? I a tu com t'influeixen? M'agradaria que els lectors no fessin

paral·lelismes entre la meua vida i la dels meus personatges. Hi ha punts en comú entre el Paul i jo, perquè faig servir els propis records com a eina de recerca, però els transformo en material novel·lístic. A mi m'afecta perquè, escrivint el que escric, tinc una perspectiva més exhaustiva dels records. Quan rellegeixo *Taipéi*, el personatge principal m'empipa gairebé tota l'estona: no m'agrada. Adonar-me'n em fa pensar en la meua vida. Em fa preguntar-me si hauria de canviar o no.

A dins del text, el Paul sempre ajorna les decisions. *Taipéi* explica el seu dia a dia: a més de passar moltes hores al davant de l'ordinador, surt de festa i pren tota classe de fàrmacs, legals o il·legals. ¿Estàs d'acord que el llibre defuig jutjar moralment el personatge?

Sí. No vull donar una visió moralista de res. Aquest element és present en tot el que he escrit (o he intentat que ho fos). Al principi m'hi havia d'esforçar més. Ara ja em surt amb naturalitat. Els llibres que m'agraden no jutgen els personatges.

¿És per això que t'interessa tant Lorrie Moore?

Vaig llegir els seus contes quan estudiava a la universitat. Em va sorprendre la densitat de la seva escriptura i la distinció del seu estil. Al mateix temps, és una autora amb sentit de l'humor: les ocurrències divertides no li impedièen construir històries emocionants. Llegir Lorrie Moore em va convertir en un lector més exigent, i això és bo.

Una de les característiques evidents de *Taipéi* és la falta d'acció –i la repetició de les poques accions que hi tenen lloc–. Et centres en la vida interior del personatge.

Això s'ha anat accentuant llibre rere llibre. La meua aspiració era escriure què pensava exactament el Paul en cada moment de l'acció. Aquesta observació científica era complementada amb metàfores i fragments lírics.

T'arriscaves a ser monòton.

Hi és en tot acte d'escriptura. Si expliques bé una història, sigui la que sigui, el lector voldrà seguir llegint.

El Paul condimenta el dia a dia amb la ingestió de Percocet, Adderall, Flexeril, cocaïna... i viu permanentment enganxat al MacBook. Hi ha la realitat biològica, la tecnològica i la farmacològica.

Per a mi, l'única realitat del Paul és la del seu cap. Potser l'única altra dimensió que arriba a conèixer és la de les drogues psicodèliques, LSD o bolets. Si està permanentment connectat al món digital, la informació li arriba directament al cap, i és des d'allà que la interpreta. ◆◆